

מסורת הש"ס

(א) ב"ק קד: חולין סז. זכורות
נא, (ב) סוטה כח. [מז: יבמות
נח. קדושין כו:], (ג) ז"ל בה.
יעבץ, (ד) [לקמן יד:], (ה) שבת
ב, (ו) ז"ל ויציאות, (ז) רש"ל מ"ז,
(ח) [ויקרא ד,], (ט) ז"ל ויציאות,
(י) ז"ל ואמרינן. רש"ל,

תורה אור השלם

1. אַתָּה זֶה תֹאכַל מִכֶּל
אֲשֶׁר בְּיָמֶיךָ לֹא אֲשֶׁר לוֹ
סִנְפִּיר וְנִשְׁקַשְׁתָּ בְּיָמֶיךָ
בְּיָמֶיךָ וּבְנִחְלָיִם אָתָּם
תֹּאכַל:
2. וְאִם אֲשֶׁר תִּנְעַם בְּכָל
דָּבָר שֶׁמָּוֶה אֶת בְּנִבְלַת הָאֵד
שִׁמְיָהּ וְאֶת בְּנִבְלַת הַדְּמָה
שִׁמְיָהּ וְאֶת בְּנִבְלַת שְׂרָץ
שִׁמְיָהּ וְנִעְלַם מִמֶּנּוּ וְהָיָה
שִׁמְיָהּ אָשָׁם: אִם כִּי יֵנֶה
בְּשִׁמְיָתָם אֲשֶׁר לֹבֵל שִׁמְיָהּ
אֲשֶׁר יִטְעַם בָּהֶם מִמֶּנּוּ
וְהָיָה יָדָע אָשָׁם:
3. וְיָקִיף ה' כ.ב.
וְתִשָּׁב אִישׁ אִישׁ אֶתֶּם שִׁבְתָּ
וְיָרַע וְנִעְלַם מִעֵינֵי אִישׁ
וְנִסְתָּרָה וְהָיָה נִטְמָא וְיָדַע
אִין בָּהּ וְהָיָה לָהּ בְּתִפְשָׁה:
4. מְבִדֵּר ה' כ.ג.
וְנִקְחָה הָאִישׁ מִצֶּן
וְהָאִשָּׁה הָהִוא תִּשָּׂא אֶת
עֵצָה:
5. וְעִלְמָה מִעֵינֵי כָל דָּו
וּמִעוֹף הַשָּׁמַיִם נִסְתָּרָה:
6. אִיבֵר כָּא
לֹא יָדַע אֲנֹשׁ עֲרֵבָה
וְלֹא תִּקְרָא אֶתְרֵי הַיָּמִין:
- אִיבֵר כָּא

הגהות הב"ח

(ח) גמ' ונעלם ונעלם לחייב
על העלם טומאה:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ידיעת וכו' והוא
ידע שהרגיש. עיין לקמן דף
יד: תוס' ד"ה או:

רבינו חננאל

ופרקין רבי בעלמא בכללי
 ופרטי דרשב ורענין כבור
 אידי דרשב ופרדיו מבור
 חדש תפרה סמוכים זה
 זה ואח"כ כתב בעיבור
 סוף חמשת שקלים כז
 אך זה כלל ופרט אלא
 ריבוי ומיעוט. ודכונתו דבי
 ר' ישמעאל בענין הדגים
 דכתב בזה אשך אים
 לו סנפיר ושקשקת בימים
 ובחולית מכל שוין המים
 ומכל נפש יהויה אשר במים
 שקין הם לכס. בתא דבי
 ר' ישמעאל אשך בימים
 שתי פעמים אז זה כלל
 ופרט אלא ריבוי ומיעוט
 רבי כבור זה כתנא דבי
 ר' ישמעאל ודרשיל זה
 ריבויי ומיעוט. ורבנן סביר
 כדאמרי במעריבא כל מקום
 שאתה מוצא שני שללות
 סמוכין זו לזה הטל פסוק
 ביניהן ודונם בכלל ופרט.
 וכבר פירשנו שחזק פרוק
 ואור טרפות. ואיסקנא אלא
 בשבועות נסיב לז' למתני'
 ר' עקיבא אלא כבור זה
 כחזיה דרבי לשיכר. גופא
 מגין שאינו חייב אלא בשיש
 בהן ידיעה בתחילה. ויחיל
 סוף וועלם ודרשיל. תיעל
 וועלם שתי פעמים דרבי
 ר' עקיבא. רבי אומר אלא
 גרין שני וועלם. אלא וועלם

מכלל שהוא יודע. שאין אדם
הנה ידיעה בתחלה והעלם
והא דתנן אין בה ידיעה בה
בבית רבו כלל. יציאות השם
ופרקנן התם תני אבות ותולד

רִצְיֹו וּמִעֻטֹו. וּרְצִיָּה הִלּוּ וּמִעֻטָּה סָה הִכִּי מִפְרָשׁ לֵה בְקָדוּשִׁין [כא]:
וּהַכֹּהֵן. גְּבִי דַּרְיוֹן הֵבֵן לֵהִי דִרְשׁ לֵהִי רִצְיֹו וּמִעֻטֹו מִיִּמְעוּרָה שְׁמוֹשׁ דַּלִּין
הַפֶּרֶט בִּין שְׁנֵי כְלָלוֹת: **כְּדֹאֵה דֵּבִי רִצִּי** **שְׁמַעְטָא** בְּחָלוּ טְרִיפּוֹת
[מילין סו.]: **לִירָכָא תִנָּה דִרְשִׁים אֵת** וְהֵאֱכָלוּ מִכֹּל אֲשֶׁר בְּיָמִים כֻּלָּל בְּיָמִים
וּבְנִחְלִים פֶּרֶט בְּיָמִים חֹזֵר וְכָלֵל וּפְלִיג

עניה תנח דצי רצי ישעמנח וחמח
 במים במים סמורין זה לזה ואח"כ
 כתיב במים וצמלים הלך אץ זה
 כלל ופרט אלף הטילה צבייה
 לדרשו צריצוי ומיעוטי: ורצנ.
 דפליגי עליה דרבי ודרשי ליה בכלל
 ופרט כצירא לזה כדאמרי במערבא:
אין האיש מנוקה מעון. שבה עליה
 אחר שנסתרה: **ידיעה צית רבו**
 שלמד צית רבו שהנוגע בטומאה
 טמא ^(א) והוא ידע שהגויש כשנוגע
 אבל לא התבונן לשום על לבו
 שנטמא ^(ב) (בטומאה כשנוגע בה)
 שמה ידיעה: **ד' צנינים** שמים לחיוב
 הכנסה דעני והכנסה דבעל הבית
 וצ' לפטור כשזה עוקר וזה מניח
 דכתיב ^(ג): **בשעת העורא את כולה**
^(דכח דף קא.) **דעיקר שצא.** שעיקר
 מסכת באבארי צצת: **אצות.** יציאות
 שהן מן התורה: **תולדות.** הכנסות
 ללא מיפרשן כהדיא: **תרחי וויין.**
 ומתני' דהכא ד' מן: **שמים לחיוב.**
 הוצאה דעני והוצאה דבעל הבית:
ושמים לפטור. אחת שהעני פושט
 ידו לפנים ונתן צצה"צ לחוכה והעני
 הוציאה ופגע צצו הנחה ולא עדי
 עקיר' ובעצה"צ עקר ולא הניח ושיניה
 פטורין ואחת שצצה"צ פושט ידו
 מליאה לחון ונטל העני מתוכה והניח
 דעבד נמי בעל הבית עקירה והעני
 הנחה ושיניה פטורין בשתי הוצאות
 הללו: **חיובי מאי נינוה יציאות.** דהא
 יציאות קמני ויציאות דחיובא תרמי
 הוא דהויין חדל דעני וחלד דעצה"צ:
 דתנן

דעתן

רבינו ומיעוטי אין בעלמא כלל ופרטי דריש
והכא היינו טעמא כדתנא דבי ר' ישמעאל
ד'תנא דבי ר' ישמעאל' במים במים שני
פעמים אין זה כלל ופרט אלא ריבה ומיעט
ורבנן אמר רבינא כדאמרי במערבא כל מקום
שאתה מוצא שתי כללות הסמוכות זה לזה
הטל פרט בנייהן ודונם בכלל ופרט השתא
דאמרת רבי כללי ופרטי דריש בעל כורחך
קשיא שבועות אלא בשבועות נסיב אליבא
דר' עקיבא וליה לא סבירא ליה: גופא
מנין שאינו חייב אלא על שיש בה ידיעה
בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתים ת"ל
ונעלם ונעלם שני פעמים דברי ר"ע רבי
אומר אינו צריך הרי הוא אומר ונעלם מכלל
שידע והוא ידע הרי כאן שתי ידיעות א"כ
מה ת"ל ונעלם (6) לחייב על העלם טומאה
ועל העלם מקדש: אמר מר ונעלם מכלל
שידע מאי משמע אמר רבא מדלא כתיב
והיא עלומה ממנו א"ל אב"י אלא מעתה
גבי סוטה דכתיב ונעלם מעיני אישה מכלל
דהוי ידע מעיקרא אי הוה ידע מי בדקו לה
מיא והא תניא ונקה האיש מעון והאשה
ההיא תשא את עונה כ' בזמן שהאיש מנוקה
מעון המים בודקין את אשתו אין האיש
מנוקה מעון אין המים בודקין את אשתו ותו
גבי תורה דכתיב ונעלמה מעיני כל חי
ומעוף השמים נסתרה מכלל דאיכא דהוה
ידע ביה והכתיב לא ידע אנוש ערכה אלא
אמר אב"י קסבר רבי ידיעת בית רבו שמה
ידיעה א"ל רב פפא לאב"י אלא דקתני אין
בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף מי
נא אין משכחת לה בתינוק שנשבה לבין
שהן ארבע: (7) תנן התם יציאות שבת שתיים
ן ארבע בחוץ מאי שנא הכא דתנא שתיים
ם דתני שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן
ת הוא תני אבות ותולדות הכא דלאו עיקר
לא תני אבות מאי נינהו יציאות יציאות תרתי
פטורי והא דומיא דמראות נגעים קתני מה
כולהו לחיובא אלא אמר רב פפא התם
הכא חיובי תני ופטורי לא תני חיובי מאי
הוא דהויין שתיים דהוצאה ושתיים דהכנסה
שי תנא הכנסה נמי הוצאה קרי לה ממאי
דתנן

צמחיהם שצמ (צד 1) שמים הולאה וברניה דמינ

עומד בחזק ורביצ'א פירש שמים דהואלע לחיוב והואלע
עומד בחזק דה"נ מפרש לעיל ממנ' דהכא שמים הוא
איכא לפרוש ממנ' כמו שפירש בקונט' או כרביצ'א וא
קוקונט' הכנסה והואלע דעני ולא מפרש הוואלע והואלע הכ
והואלע והואלע היה לךך להארץ ועיול' שמים שה' ד
וב' הנקות ושמים שה' ד בחזק היינו פטור: **רמ"א**
המש משום דדומיא דמראות נגעים קמני כולהו לחיוב
שה פירש משום דומיא דמראות נגעים אין לו להניח מל
ומימא דמראות נגעים קמני: **אבות תני** תולדות **א**
שה' ד' פטורי אחר: **והא** **ציצית** **מכא** לפי הפשט מש
שני' ופטורי ציצית ליה ומימא דהכי משכחת לה דאשמת
דהשמתא חשיב אף פטור דפטור ומותר דמשכחת כל הח

ד' תשס"ח
ד' תשס"ט
ד' תש"ס
ד' תש"פ
ד' תש"ק
ד' תש"ח
ד' תש"ז
ד' תש"ו
ד' תש"ד
ד' תש"ג
ד' תש"ב
ד' תש"א
ד' תש"ז
ד' תש"ח
ד' תש"ט
ד' תש"ס
ד' תש"פ
ד' תש"ק
ד' תש"ח
ד' תש"ז
ד' תש"ו
ד' תש"ד
ד' תש"ג
ד' תש"ב
ד' תש"א

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ה.

דַּתְנָא דבי ר' ישמעאל במים במים שני פעמים ב'ו' תימא דר' ישמעאל תני ב"ג מדות המורה נדרשת והא איכא טפי הך מדה לשני כללות הסמוכין דדרשינן בריבא ומיעוט **בשבוועות** נסיב לה בר' עקיבא ולא סבר לה, וימנין דלא צעי למימר הכי דפרקי נסיב לה דהס (חולין דף פה:) גבי חייל דנפל ליה (ויניכא בכתביה וא"ל רבי זא ומחור ופריך ולימא ליה לא וטורף דהא רבי זא דבריו של ר"ש צניסין הדס ושנאה בלשון חכמים דחשיטתא שאינה ראויה לא שמה חשיטתא ולא צעי למימר תני לה ולא סבר לה:

ונעלם מעיני אישה מבשר דה"ל
ידיעה מעיקרא. י"מ דה"ל
 ידיעה שנטמאת דהכי משמע קרא
 ושכח איש אותה שכחת זרע ונעלם
 וגו' וקשה לפירוש זה דהכי זאי
 בשעת השקאה נזכר מן הטומאה
 למה משקה אותה ואם אינו נזכר
 אלא משקה אותה הא צענין ידיעה
 מעיקרא והוא ספור שלא הימה לו
 ידיעה מנוולת ומיהו יש ליישב דמיירי
 כשאינו נזכר ומ"מ משקה אותה
 מספק דע"י השקאה יתברר אם
 הימה לו ידיעה מעיקרא או לאו
 ולפי המפרשים דוונעלם קאי אסתירה
 מיירי שפיר דבשעת השקאה זכור
 מן הסתירה אבל מי"מ קשה אלא
 חשיב ליה אין מנוקה אם לא בא
 עוליה מנסתמיה וי"ל כיון דבשכח
 מוליה שלא הקפיד ולא חשיב מנוקה
 מעון דלפילו אינו מוחא לענין בנין
 ובנותיו אין מיס צודקין את אשתו
 כדליתא צפ"צ דסוטה (דף ע"א)

וְאָמַר נָמִי הֵם אֵם אֶחָד מִקִּדְּשִׁין
עַל עֲלֻמָּם הַיָּמִים צוֹדֵקִין אֶת
נִשְׁמֵיהֶם: **יִדְעֵת** בֵּית רַבּוֹ
שָׁמָּה יִדְעָה. אָף עַל פִּי שֶׁדָּבָר זֶה
לֹא נִעְלַם מִמֶּנּוּ שָׁגַם עִמָּה יוֹדֵעַ
וְלֹא אֶתֶּם לִמְעוּטֵי אֶחָד מִיָּד מִקּוֹם שֶׁנֶּכְסָה
וְכֵן בְּסוּטָה יוֹדֵעַ שֶׁלֹּא נִעְלַמְהָ אֶסְרוּהָ
וְגַבִּי מוֹרֵה נָמִי אָף בִּשְׁעַת הַעֲלָמָה
נָמִי יוֹדֵעַ שֶׁהִיא צְלוּסָה: **אָמַר** לֵיָּה
רַב פֶּפֶא לֵאבָבִי וְהָא תַנּוּ בּו' מִי
אֵיכָא דְלִית לֵיהּ יִדְעֵת בֵּית רַבּוֹ.
ה"ה דה"מ לְמִיפְרָךְ אֵהָא דְדִרְשָׁה
מִקְרָא דְעוֹנֵלִס לִידְעֵת בֵּית רַבּוֹ וּמִי
אֵיכָא דְלִית לֵיהּ יִדְעֵת צִית רַבּוֹ:
שְׁתֵּים שְׁחָר ד' בַּפְנִים. הֵכָּא פִּי
צְהוֹנִסְרָם צְפִינִים הֵייוּ

[illegible]

מי

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"ב מהל' סוטה
הלכה ח סמוג עשין מה:

מוסף רע"י

[illegible]

וְיֵצִיאוּת הוֹאִיל וּמוֹצֵא מִרְשׁוֹ
וְהִכְנִסָּה דַעַל הַבַּיִת, וּצְפָרָק
לְמַחְנֵה לַיִל, וְיוֹם הַשָּׁמַיִת הִיא
שָׁמַיִת שֶׁמֶת (שם). שְׁהוּ אַרְבַּע.
ס מִן הַמּוֹרֶה, הוֹאִיל וְהִכְנִסָּה
אֶסְכּוֹר וְאֵס עֲשֵׂה פִטוֹר, כְּדִילֵץ
(ב שם): יֵצִיאוֹת תִּרְתִּי הוֹיִין.
וְשֶׁל צַעַל הַבַּיִת דִּקְחָשִׁי לִיה
לְחִיּוּבָא. שְׁבָאִיו מִהֵן שְׁטַמָּא
חִיּוּבִי מֵאֵי יִנְהוּ יֵצִיאוֹת.